

שלא למצות את כל חומרתה: לנאשם אין הרשעות קודמות. גם הנאשם וגם היריב קורבן התבססו בינתיים בחיים, הקימו משפחות (השופטים הנכבדים לא הסבירו מדוע, אם הקורבן הקימה בינתיים משפחה, יש בכך כדי להקל על עונשו של הנאשם). מתקבל הרושם החזק, בייחוד מתסקיר קצינתה-המיבחן, כי הנאשם ניתק את עצמו...
התוצאה: אלפיים ל"י קנס - בעשרה תשלומים.

כן גזרו השופטים על גזורי מאסר שני תיים - על תנאי!
 העונש המקסימלי שקבע המחוקק על פשע כזה: 14 שנות מאסר!

אונס הבתולות

מ שפט אונס אחר, חמור לא פחות מבחינת השפעתו הציבורית, היה משפט אנסי התיירות בחוף נתניה. פשע זה אירע באוגוסט 1968. שתי אחיות דתיות, תיירות מארצות-הברית, יצאו לטייל על הטיילת בנתניה עם ידידיהן, שני תיירים מדנמרק. לפתע, הופיעו לידם, שני ישראלים נחמדים: צבי זיגפריד, תושב נתניה, וכלפו חסאן, תושב יפו. הם נטפלו לצעירות, ובאיומי רצח הורידו אותן ואת מלוויהן לחוף הים. שם, הצטרף אליהם אנס נוסף.

השלושה אנסו את אחת התיירות. את אחותה, הוברר, לא הצליחו שלושת הגנבים לנאסו. למרות מאמציהם, והואשמו ביחס אליה, רק בניסיון לאונס.

בבית-המשפט, בפני השופטים המחיריים זיים מרדכי קנת, ד"ר יצחק דולב, ואלהו מני, חזרה על עצמה שוב פלג המעשיה הישנה.

בתחילה, קבעו השופטים: „המקרה עזיז מור הוא חמור... בית-המשפט מחוייב להטיל עונש מאסר רבי-שנים.“

השלישי נמלט

אכן, קשה היה להמעיט בחומרת המקרה. דובר פה הפעם לא על צעירה הנמצאת בסביבה אפילה. בודדה, כשהאנס מאמין שיעליה לבצע את זממו ולהתחמק. המדובר בצעירות שטיילו ברחוב ראשי, בחברת מלווים, בין קהל רב, ושנגררו בכוח על-ידי חיות-אדם - שלא איכפת היה להם מי יראה אותם ומי יכיר אותם. המדובר גם בשתי תיירות - שבאו לבקר בארץ. כפי שהוברר לאחר מכן, המדובר היה גם בשתי בתולות.

האונס בוצע על-ידי שלושה אנסים, למרות שהשלישי לא נתפס מעולם (נתנ"י ייתי בשם חיים וטורי נחשד כי הוא האדם השלישי, והועמד לדין עם השניים הראשונים. אולם סניגוריו עורכי-הדין חיים קאזיס ודרור מקריק, הוציאו אותו זכאי). העונש המקסימלי על אונס כזה, ה"מוגדר בחוק כאונס בצוותא, הוא עשרים שנות מאסר.

אולם מה פסקו השופטים? **שבע שנות מאסר!**

כל לילה - אונס

א נסי ישראל למדו מהר מאוד את הלקח: האונס איננו כל כך נורא. מרדכי ("שולמן ישלם") שולמן הוכיח שהפשע בחוף נתניה לא היה חריג. שאונס לא חייב להתבצע במסתרים. אפשר לעשות אותו בגלוי, ברחוב ראשי. לא רק שזה מקור גאוה - לא צריך אפילו לפחד.

אנסי ישראל אינם חיים בחלל ריק. בתוך עמם הם יושבים. כאשר ביצעו מספר צעירים, לפני שנה, אונס בקטינה בחורבה מאחורי בית-החלוצות באבוכיכר, בדרום תל-אביב, סיפור הושבי הצרפתיים הסמוכים לכתבים: „מה יש? כל לילה יש פה אונס. כל הלילות שומעים משם צעקות.“ מקורה של הללוה אולימפית זו, נוכח פשע כה מועז, הוא אחד ויחיד: **היכר הצרפתי!**

אין נביאה בעירה

גם זה לא הועיל לשולי. שוב לא זכתה בכלום. או עד כמה יכולה בחורה לסבול? שולי הגיעה למסקנה שבארץ אין עתיד, תפסה איוה מיליוגר חו"ל לי שבא לביקור, ניגשה איתו לגרמניה.

ושם, בדיוק כמו שהיא חשבה, היא גיל-תה את העתיד. ועוד בהווה. לאחר שורת נצחונות קלי-ערך בשורת תחרויות קלות-ערך, כמו מלכת החלב, מיס צצרנית, נסיכת הכתבניות, ושאר ירקות, היא זכתה עכשיו בחוזה בסרט קרוב. חוזה קטן, על תפקיד קטן, בסרט קטן. אבל שולי לא בזה לקטנים האלה. היא יודעת מנסיונה העשיר, שאלה הקטנים, גדולים יהיו.

ביקור עצוב

כלומר, הביקור עצמו בעצם צריך להיות משמח. אלא שהנסיבות שלו עצובות. בימים אלה חזרה לארץ, רק לביקור קצר, **חנה בן-ארי**, אשתו של הבמאי **אב"ר** **הם בנינו**.

גיניו היה אחד מקבוצת אנשי המפתח בהבימה שהואשמו במעילת-הענק בקופת התיאטרון. זה היה לפני שנה - ומיד לאחר המקרה עזבה חנה את הארץ, עם הבן, ותפסה ג'וב באירופה מטעם הסוכנות. ומאחר שגיניו עצמו איננו יכול לעזוב את הארץ, מאחר שיש נגדו צו עיכובי-יצאה, לא התראו בני הזוג במשך שנה תמימה.

שמוליק

קראום

החיים לצידו של **שמוליק קראום** לא יכולים אף פעם להיות משעממים. ואם אינכם מאמינים, אתם יכולים לשאול את אשתו, **גיז'ו בק**.

יש שם כבר מסלול קבוע, בחיי המשפחה הזו: כששמוליק רע בחיים, או סתם על הנשמה, הוא נוטה למצוא לו מיפלט אצל גיז'ו. נראה בחברתה, ורק אבל כשהעניינים משתנים, ולשמוליק טוב בחיים, או סתם על הנשמה, והוא

זה מה שרוצה כרגע האקורדיוניסט והמנצח **עמי גלעד**. בגיל 33, אחרי תריסר שנות נישואין ושני ילדים - בן

גירושין - בכל מחיר

תשע ובני שמונה - הוא התאהב. שוב פעם, אני מתכוונת.

אהבתו החדשה היא **אורלי פנוש-אורגן**, גינגיית בת 18 וחצי. עמי הכיר אותה לפני שמונה חודשים בנימבו, שם היא הופיעה כרקדנית.

בתחילה ניסה עמי להסתיר את ה"להבה החדשה, אבל ראה מהר מאוד שזה לא יילך, ועכשיו הוא רוצה גט. מהר, הרבה, וחזק. אלא שאשתו, **שולה**, לא נחפזת כל כך לתת לו. עמי ושולה נפגשו בארצות-הברית דווקא, כאשר שולה עבדה שם כמורה, ועמי היה המלווה של **שושנה דמארי**. הם באו ארצה, קיבלו מההורים של שולה פנטהאוז קטן של שישה חדרים בתל-אביב, והתחילו לגדל משפחה בשלווה.

עד עכשיו, עכשיו, חוששתני, יתפתח קרב עז. שכן לא רק שולה עקשנית בעסק. גם הגינגיית היא מספר לא קטן, מדור חים לי. כמו שאתם רואים אותה קטנה, ועוד לפני גיוס בכלל, מסתבר שהיא בעלת נסיון בהוויות העולם הזה, ביחוד אחרי הרומן המפורסם שניהלה, עד ל-אחרונה, עם בעלה של זמרת ידועה.

מתאושש

ואשתו

מעודד, מאושש, ורואה את הצד הוורוד של החיים - או אז הוא נזכר בחופש. מכאן, אני מסיקה ששמוליק התאושש כבר מכל התלאות שעברו עליו לאחרונה. כפי שהבנת החופש שלו בווערת במלוא עוז זה, בימים אלה.

וכרגיל, גיז'ו היא זו שמשלמת את החזיר. יותר דיותר קורה לאחרונה, אני מבינה, שכאשר היא מגיעה הביתה בלי לה, אחרי הופעתה בלה"ט שלה, הטוב, הרע והנערה - היא לא מוצאת את שמו"ליק בבית.

„עוד אין שום חתונה באופק, ואני עוד לא מחפש שום בית-כנסת.“

בהצהרה תקיפה זו, ניסה השבוע ה-אמרגן **חיים סבאן** לדחות את הקץ, שלדבריו כל מכריו ממשמש ובא עליו ללא אפשרות נסיגה.

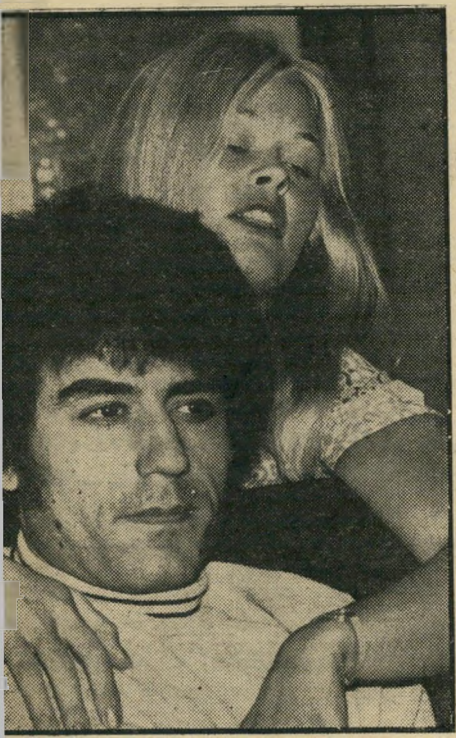
לקץ קוראים **לנה קינונו**, פצצה

נכון, מה בוער?

בלונדית מפינלנד היושבת על תקן של ידידתו של חיים, מאז הכיר אותה בלונדון והביא אותה ארצה.

הסימן האחרון למה שעומד למשמש ולבוא על סבאנו היא העובדה שהגוייה הנחמדה התגיירה, לפני חודשיים.

וכשבחורה לוקחת את העניינים כל כך ברצינות עד שהיא מוכנה לעבור את כל יסורי השאול של תהליך הגיור - אתם יכולים כבר לתאר לכם שמיכשול

סבאן וננה

קטן כמו התנגדותו המצפונית של סבאן לנישואין - לא תעמוד בדרכה. סבאן עצמו כנראה כבר השלים עם גורלו, ומנסה רק לדחות את הקץ: „אף פעם לא דובר בינינו על נישואין.“ הוא מסביר. „ידענו שפעם נתחתן, וזה שהיא התגיירה גירום לכך שעכשיו כנראה נתחיל להתייחס לזה יותר ברצינות. אבל מה בוער?“

כן בוער, לא בוער - זהירות חביבי. זה הולך ובא.